

NOOIT VADER

MANNEN MET EEN ONVERVULDE KINDERWENS

Ontbijt op bed, een I love papa-tekening of een dikke knuffel: de dingen die voor veel mannen normaal zijn op Vaderdag gaan aan Synco, Marc en Bram voorbij. Tot hun grote verdriet werden zij geen vader.

TEKST MEREL BRONS FOTOGRAFIE PETRONELLANITTA

“IK BEN DE BETROKKEN OOM, MAAR WAS OOK GRAAG DE BETROKKEN VADER GEWEEST”

Synco de Waard (39, IT-er) en zijn vrouw (38) kunnen geen kinderen krijgen. Ruim een jaar geleden deden ze de laatste poging.

“Het was Eerste Kerstdag en we hadden net onze derde ICSI-poging ondergaan. Toen mijn vrouw die dag net voor het diner ongesteld werd, wisten we: dit was het. We hadden besloten om na drie pogingen te stoppen. Het kerstdiner was een zwaar gelag omdat we van tevoren het restaurant hadden ingeseind dat ze zwanger was. Bij elk gerechtje werd er gezegd: ‘Dit is met rauw vlees, dus niet geschikt voor de zwangere’ en ‘Deze is zonder alcohol, speciaal voor mevrouw’. Toen we thuiskwamen, hebben we bier gedronken en gehuild. Samen kinderen krijgen, is kennelijk niet voor ons weggelegd. De volgende dag moest ik alsnog op zoek naar een zwangerschapstest, om het zeker te weten. Maar alle hoop was toen al verdwenen.

Mijn vrouw en ik zijn al achttien jaar samen. In de eerste periode van onze relatie dachten we altijd dat we geen kindervens hadden. Het vrije leven beviel ons veel te goed. Lekker reizen, gaan en staan waar je wilt. Maar toen mijn broer een dochttertje kreeg, zeven jaar geleden, werd dat anders. Mijn nichtje is regelmatig bij ons en ik voelde steeds meer wat een verrijking een kind voor je leven kan zijn. Zo’n kleintje leren praten en lopen, iets van je eigen levensinstelling kunnen overdragen, het leek ons steeds leuker. Dus besloten we ervoor te gaan. Maar na vier jaar ‘zelf proberen’ gebeurde er niets. Na onderzoek bij fertilitateitsartsen bleek dat het probleem bij mij lag. ‘Mijn jongens’ waren wel fit, maar met te weinig in aantal. Daardoor is de kans op een bevruchting veel kleiner. We gingen het medische traject in en spraken af: we gaan het proberen, maar meer dan drie pogingen doen we niet. We waren het er allebei over eens dat je daar een grens aan moet stellen. Het is een kostbaar en lichamelijk intensief traject dat je niet moet blijven oprekken. De teleurstellingen stapelden zich op. De embryo’s waren niet uitgekomen, het wa-

ren er te weinig, er kon niks worden ingevroren. Helaas was het dus bij de derde poging nog niet raak. Als ik eraan terugdenk, schieten nog de tranen in mijn ogen. Toch proberen we samen zo goed mogelijk te accepteren dat dit is wat het is. Afscheid te nemen van iets wat er nooit is geweest, zoals mijn vrouw dat zo mooi verwoordt. En te bedenken: nu is het in ieder geval klaar met die teleurstellingen steeds. En waar 2016 ons jaar niet was, probeerden we dat van 2017 wel te maken. We hebben besproken wat we graag willen doen samen. Reizen kwam eruit. Zoveel mogelijk van de wereld zien, te beginnen met Europa. We hebben in de afgelopen maanden al acht landen bezocht. We genieten van onze vrijheid en van de liefde die er tussen ons is. Nog sterker dan voorheen eigenlijk. Het verdriet hebben we allebei, het is gezamenlijk en dat brengt je volgens mij alleen maar dichterbij elkaar. De momenten dat ik huil, is zij er voor mij en andersom. Dat wisselt elkaar gek genoeg vrijwel altijd af. Mijn vrouw zegt dan: ‘We zijn niet ongewenst kinderloos, we zijn gewenst samen.’ Zo zie ik dat ook. En als ik dan de overbuurvrouw met haar kinderen een kwartier bezig zie om de auto in te laden om een pak melk te halen, probeer ik te bedenken: wij hebben veel meer vrijheid en kunnen nu hop, zo uit eten als we zin hebben. Aan de andere kant is het natuurlijk soms ook moeilijk. Laatst ging mijn nichtje afzwemmen en stond ik aan de kant. Dan ben ik de leuke betrokken oom, natuurlijk, maar ik was ook zo graag een betrokken vader geweest. Ik ben altijd heel open geweest over onze kindervens en het traject dat we volgden. Dat is goed, want zo kweek je ook begrip bij je omgeving, op het werk bijvoorbeeld. Als je weer eens op stel en sprong naar de fertilitateitskliniek moet of als je chagrijnig bent door de teleurstelling. Ook mijn vrienden weten ervan. Soms in de kroeg gaat het gesprek erover. Ze luisteren dan naar me, zeggen eigenlijk niet zoveel, terwijl ik mijn tranen wegslik. Dan staat er iemand op en vraagt: ‘Wil je nog bier?’ Zo gaat dat bij mannen.”

“WE VOELEN NOG STEEDS DE LEEGTE IN HUIS”

Bram de Vries (54, administratief medewerker WMO) en zijn vrouw Alida (48) hadden een grote kinderwens, maar helaas lukte het niet om kinderen te krijgen. Bram heeft zich erbij neergelegd: “Gelukkig zijn mijn vrouw en ik elkaar onderweg niet kwijtgeraakt.”

“Alida en ik wilden direct na ons trouwen aan kinderen beginnen. Toen dat na een jaar proberen niet lukte, kwamen we in de medische molen terecht en deden we twee ICSI-pogingen. Het mocht niet baten. Ik bleek onvruchtbaar. Ik voelde me vooral ongelukkig schuldig tegenover mijn vrouw, omdat ik haar niet kon geven waar ze zo naar verlangde. Ze had net jarenlang in de kraamzorg gewerkt, honderden baby’s mogen vasthouden, maar een kindje met mij samen was geen optie. Toen ik ook nog eens mijn baan kwijtraakte, was het alsof ik volledig ontmand was. Ik zag mijn vrouw soms hele dagen huilen, maar kon haar maar nauwelijks troosten omdat ik al mijn energie nodig had om mezelf overeind te houden. Een tijdje hebben we ook nog pleegzorg gedaan. We hadden twee keer kinderen in huis.

De eerste keer was geweldig. Eén van een jaar oud hebben we een jaar lang al onze liefde mogen geven. Maar toen eiste de vader het kind zelf weer op en bleven wij met lege handen en veel verdriet achter. De tweede keer kregen we een tweeling in huis waarvan de moeder te maken had met diverse problemen, en dat had zijn weerslag op de opvoeding van de kinderen. Die vertoonden gedragsproblemen en waren moeilijk te sturen waardoor wij er zelf bijna aan onderdoor gingen. Uiteindelijk hebben we besloten dat pleegzorg voor ons ook niet de weg was die we moesten inslaan.

Door alles wat we hadden meegemaakt, kreeg ik

een burn-out. Een gitzwarte periode waarin ik probeerde te focussen op wat er nog wel positief was in mijn leven, maar dat maar moeilijk kon. Ik putte kracht uit mijn geloof. En ik heb hulp gevonden bij een psychosociaal hulpverlener die samen met mij mijn gevoelens weer heeft weten te ordenen. ‘Schrijf erover’, gaf ze mij als tip. Dat heb ik gedaan. Ik heb fragmenten uit mijn dagboek gebruikt om een boek te schrijven over dit onderwerp. Ik merkte dat het namelijk nog steeds een taboe is voor mannen om hierover te praten. Het was voor mezelf een manier om alles te verwerken. Dat ik hiermee misschien nog andere mannen kan helpen, doet me goed. Ik weet nu dat stoer zijn niet nodig is en laat die tranen gewoon komen. Gelukkig kan ik zeggen dat mijn vrouw en ik elkaar onderweg niet zijn kwijtgeraakt. We zijn samen sterker dan ooit, ook al voelen we allebei soms nog steeds de leegte in huis. En is het telkens weer een wond die opengetrokken wordt als iemand vraagt: ‘Heb jij geen kinderen?’ Ik praat er snel overheen en snijd een ander onderwerp aan.

Het heeft geen zin om te blijven hangen in hoe het had kunnen zijn. Natuurlijk, als de zoveelste baby in onze familie wordt geboren of we weer op een kinderverjaardag buiten de boot vallen zonder kinderen, is het even slikken. Dat steekt nog steeds. Als een vriend vertelt dat hij opa wordt, denk ik: ik had een kleinkind ook zoveel liefde kunnen bieden. Maar genieten van andere dingen en elkaar, is wat mijn vrouw en ik nu zoveel mogelijk proberen te doen. Samen wandelen, uit eten gaan en op vakantie naar Portugal. En dankbaar zijn dat ik me met de pleegkinderen toch twee keer vader heb mogen voelen. Ook al was het maar voor even.” Het boek van Bram heet *Vader zonder Kinderen*.

“IK GUNDE HAAR ZO EEN KIND. DUS DAN MAAR MET EEN ANDER”

Marc Westra (40, ondernemer in de transportbranche) had elf jaar een relatie toen hij hoorde dat hij onvruchtbaar was. Toen hij zijn vriendin niet het kind kon geven waarnaar ze zo verlangde, gaf hij haar de vrijheid haar geluk bij een ander te vinden.

“Ik ben altijd de man die zo goed met kinderen kan opschieten. Ze hangen om mijn nek, noemen me ‘die lange Marc’ en ik knuffel ze maar al te graag. Dat ik ooit zelf kinderen wilde, wist ik zeker. Maar helaas mocht het niet zo zijn. Toen het op de natuurlijke manier niet wilde lukken, kwamen mijn ex en ik in de medische molen terecht en bleek uit de onderzoeken dat ik onvruchtbaar was. Ik voelde me voornamelijk gefrustreerd. Mijn vriendin en ik waren al acht jaar samen en we waren toe aan het huisje-boompje-beestje leven. Maar dat bleek dus niet voor ons weggelegd. De artsen vroegen ons of adoptie misschien een optie was. Ik stond daar niet zo positief tegenover omdat ik in mijn vriendenkring zag hoe geadopteerde kinderen worstelden met hun zoektocht naar hun biologische ouders. Zo onrustig, dat wilde ik niet voor mijn toekomstige kind. Ik was geen prater en kon daarom geen kant op met mijn gevoel. Mijn vriendin was alleen maar aan het huilen en ik kon haar niet geruststellen of troosten. Soms zei ze zelfs letterlijk dat ik de oorzaak was van al het verdriet. Ik had geen idee hoe ik daarmee moest omgaan, dus liep ik ervoor weg. Ik was boos en teleurgesteld. Dus vluchtte ik in uitgaan met vrienden en mijn werk. Ik was zo veel de hort op dat mijn vriendin dat natuurlijk ook niet leuk vond. Maar ik zag geen andere uitweg dan dit op deze manier te verwerken. Dat wij zo ondertussen uit elkaar groeiden, had ik niet door. En dat ik haar met mijn gedrag uiteindelijk in de armen van een ander dreef, al helemaal niet.

Mijn vriendin bleef maar zeggen dat ze zo graag een kind had gewild, dat ik het op een gegeven moment gewoon niet meer aan kon. Als zij echt een kind nodig had om gelukkig te kunnen zijn, wie was ik dan om haar levensgeluk in de weg te staan? Ik kwam

tot de conclusie dat liefde ook bestaat uit elkaar loslaten. Uiteindelijk nam ik de beslissing om haar te laten gaan, zo kon ze haar geluk met een ander beproeven. Als ik terugdenk aan het moment dat ik haar daadwerkelijk met haar koffers de deur uit zag lopen, doet dat nog steeds pijn.

Maar het meeste pijn heb ik door wat er daarna gebeurde. Het was een paar maanden later en mijn ex had inmiddels een nieuwe relatie. Ze sms'te me. Ik was met stomheid geslagen toen ik haar woorden las: ‘Ik ben zwanger’, stond er. Ik was te verbouwereerd om te reageren. Alsof ik een stomp in mijn gezicht kreeg. Ongeluk komt altijd tegelijk. Dus na de verbroken relatie verloor ik ook nog eens mijn baan, werd mijn moeder zo ernstig ziek dat ze kwam te overlijden en werd ik door een auto van mijn motor gereden. Soms dacht ik: als dit is wat het leven met mij van plan is, dan hoeft het voor mij allemaal niet meer. Gelukkig ben ik uiteindelijk toch uit dit diepe dal gekomen. Ik had veel aan mijn vrienden die me telkens mee namen de stad in en zo zorgden voor afleiding. Ik heb op een gegeven moment ook een nieuwe relatie gekregen, met een vrouw die al twee kinderen had. Ik dacht: als ik ze zelf niet kan krijgen, is dit misschien wel de manier waarop kinderen op mijn pad komen. Helaas liep de relatie na twee jaar stuk. Het was zwaar, want ik nam niet alleen afscheid van haar, maar ook van haar kinderen. Het voelde alsof het weer mislukt was.

We zijn nu negen jaar verder en ik heb het verdriet een plek kunnen geven. Ik heb erover gesproken met een psycholoog en met mensen uit mijn omgeving. Daardoor kan ik er nu goed over praten en vind ik het ook fijn om hier mijn verhaal te delen. Ik weet dat het prettig is om te weten dat er anderen zijn die hetzelfde doormaken. Ik hoop dat andere mannen met een onvervulde kinderwens steun vinden in mijn verhaal. Inmiddels heb ik een ongelooflijk leuke en lieve vrouw ontmoet. Zij heeft een dochter van negen. Ik heb het meisje nog niet ontmoet, we doen het rustig aan. Maar ik verheug me er wel op. Ik zal denk ik mijn hele leven gek blijven op kinderen, of ze nou van mezelf zijn of niet.”

